

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XL. De Anastasio Archiepiscopo Antiochiaë.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

A

Κεφ. λθ'.

CAP. XXXIX.

Quomodo Justinianus à recta fide desciscens, corpus Domini incorruptibile asseruit.

Οἱ ἑστανὸς τῶν ὁρίων πικραταίς, ἀφ' ὧν τῷ κυρίῳ τὸ Σωματικόν ἐστίν.

Τῆν κατὰ οὐρανὸν τῆς ὁρθῆς λεωφόρον τῶν δογμάτων ἐκτραπείς, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῖς δόξολογοῖς τε καὶ τοῖς πατέρασιν ἀτραπὸν βαδίσας, ἀκάνθους καὶ τριβόλους ἀπέπιπλυνον. ὧν καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐμπλήσαι βεληθεῖς, τὸ σκοπεῖν δὴμαρτε, ἔκκει τὴν βασιλικὴν ὁδὸν ἀρρήτοις θρησκόις κασφαλισταμένῃ, ὡς ἀνὴρ φονδύται ἐπὶς πηδήσασιν ὡς τοίχῳ κεκλιμένῳ καὶ φεθλίμῳ ὡσμήνῳ, τῆς ἀρετῆς πληρώσας τὴν ἀρετήσιν. τὴν μὲν ἐν πρῶτῳ ἔσαν ῥώμῃ μετὰ Βιγίλιον, ἰωάννην δὲ κατελίνας ἐπισκοπεῖν, τὴν δὲ νέαν, ἰωάννην δὲ ἀπὸ σιρῆμι, καὶ τὴν ἀλεξανδρέων, δόστωαίς, τὴν θεοπολιτῶν ἀναστάσι μετὰ δομνίον ἐπισκοπεῖν, καὶ τὴν ἱεροσολύμων μακαρίαν, αὐτῆς δόστωαίς τῶν οὐρανῶν. ἐπὶ ὡσμήνῳ καὶ δίδυμον καὶ διάγειον ἀναξιδεμάπικε, μετὰ τὴν δὲ σὺν κατὰίρεσιν, τὸ καλεῖσθαι πρὸς ῥωμαίων ἰδιῶν γεράφι, ἐν ᾧ ἀφ' ὧν τὸ σῶμα τῷ κυρίῳ κεκλήκε, καὶ τῶν φυσικῶν καὶ ἀδιαλεπτῶν παθῶν ἀνεπιδέκτον, ἕως λέγων τὸν κύριον πρὸς πάθος φαγεῖν, ὡσπερ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐφαγε, μηδεμίαν ἔσπῃν ἢ ἀλλοίωσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐν μήτρᾳ διαπλάσεως, μή δὲ ἐν τοῖς ἑκατοῖς καὶ φυσικῶν πάθεσι, μή δὲ μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὸ παναγὸν σῶμα αὐτῆς δεξαμένῃ οὐκ ἀνῆν τὸς ἑκαταχῆ ἱερέας κατὰ ἡλικίαν. πάντες μὲν ἐν ἐξ ἀνάστασιν τὸν ἀντιοχείας ἐπισκοπὸν καταδοκεῖν εἰπόντες, τὴν πρῶτὴν πᾶσαν ἀπεκέρσαντο.

EODEM tempore Justinianus à recta Catholicorum dogmatum via deflebens, & tramitem ingressus quē nec Apostoli nec Patres vestigiis suis triverant, in spinas ac tribulos delapsus est. Quibus cū Ecclesiam quoque replere voluisset, voti sui compos fieri nunquam potuit, cū Dominus regiam viam firmissimis septis muniisset, ne sicarii ac latrones in eam insilire possent, tanquam pariete inclinato & maceria depulsa. Atque hoc modo impletum est id quod prædictum fuerat à Propheta. Joanne igitur qui & Cætilinus dictus est, post mortem Vigilii Episcopatum Romanæ urbis administrante; Constantinopolitanam autem Ecclesiam regente Joanne altero cui patria fuit Sirimis: & Alexandrinæ quidem Ecclesiæ Apollinare, Antiochenæ verò post Dominum præfidente Anastasio. Macario denique Hierosolymitanæ Ecclesiæ sacerdotium possidente, atque in pristinam sedem restituto, cū post depositionem Eustochii, Origenem, Didymum atque Evagrium sub Anathemate damnasset: Justinianus scripsit id quod Romani Edictum vocant. In quo corpus Domini incorruptibile appellat, & naturalium atque inculpabilium affectionum capax fuisse negat: Dominum ante Passionem eodem modo comedisce dicens quo post Passionem comedit, cū sacrosanctum ejus Corpus jam inde ex quo in utero formatum est, nullam conversionem aut mutationem nec in voluntariis & naturalibus perpeffionibus, nec post resurrectionem acceperit. Porro Justinianus omnes ubique Episcopos per vim cogere instituit, ut huic opinioni assentirentur. Sed cū universi sententiam Anastasii Antiochenis Episcopi expectare se respondissent, primum Imperatoris impetum declinarunt.

Κεφ. μ'.

CAP. XL.

Περὶ ἀνάστασιν ἀρχιεπισκοπῆς ἀντιοχείας.

De Anastasio Archiepiscopo Antiochia.

Ἦν δὲ ὁ ἀναστάσιος, τὰ μὲν θεῖα ἐς τὰ μάλα λόγιος ἀκριβῆς δὲ τὸς ἑσπῶν καὶ τὴν

PORRO iste Anastasius, vir fuit tum in divinis litteris admodum eruditus, tum in moribus & in vivendi ratione ac-

curatissimus: adeo ut res etiam levissimas observaret, nec à constantia & firmitate unquam defleceret, ne dum in magni momenti rebus & quæ ad Deum spectarent. Mores autem suos ita temperaverat, ut neque adeundi & alloquendi ipsum facilitas expositum illum redderet iis quibus minime oportebat: Nec severitas & inclementia inaccessibilem eum præstaret juri atque rationi. Et in seriis quidem colloquiis, aures ei patentes & lingua profluens erat: & quæstiones propositas prudenter & argute dissolvebat. In sermonibus autem ineptis ac superfluis, aures quidem penitus oclusas habebat, linguam vero quasi freno quodam comprimebat: ita ut orationem ratio metiretur, & silentium omni oratione præstantius esset. Hunc igitur, tanquam inexpugnabilem murum, omni machinarum genere oppugnare adortus est Justinianus: id scilicet secum ipse cogitans, se si hoc propugnaculum subruisset, urbem posthæc nullo negotio capturum esse, & rectæ fidei doctrinam in servitutem redacturum: denique oves Christi captivas abducturum esse. Anastasius verò divina quadam animi celsitudine, adeo supra Imperatorem se se extulit, quippe qui fundatus esset supra firmam petram: ut missa ad Justinianum relatione, palàm ei contradixerit, & manifestissimè simulac disertissime in eadè relatione ei demonstraverit, corpus Domini in perpeffionibus naturalibus & quæ in reprehensionem non cadunt, corruptioni obnoxium fuisse, atque ita divinos Apostolos & sanctos Patres sensisse, ac posteris tradidisse. Eadem quoque rescripsit ad Monachos primæ ac secundæ Syriæ, qui ipsum consuluerant: cunctorum animos confirmans, & ad subeundum certamen præparans, & quotidie in Ecclesia recitans verba illa ab electionis vase prolata: si quis vobis evangelizaverit præter id quod accepistis, quamvis Angelus ex cælo fuerit, anathema sit. Quæ cum universi animo perpenderent, paucis exceptis, exemplum ejus secuti sunt. Scripta est etiam ab eodem Anastasio oratio ad Antiochenos, qua illis vale dicebat, cum accepisset Justinianum velle ipsum in exilium mittere. Quam quidem orationem meritò quis admiraretur, tum ob verborum elegantiam, tum ob copiam sententiarum, tum denique ob frequentia sacra Scripturæ

διαλέων ὡς καὶ τοῖς λίαν ἡλιόσις ἔπιπλεον, καὶ μηδ' αὐτὸς δὲ σαθεὺς καὶ παρεξίεναι, μήπ' γε ἢ τῶν καιριῶν καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον ἀναφερομένων ἔτω τὸ ἴδιον ἐπέκρατο, ὡς μηδ' ἐπὶ δὲ προσόδοι καὶ δὲ ἐνέκτω, δὲ ἐπιβάλλον τοῖς μὴ κατὰ σιν εἶναι, μηδ' ἐπὶ αὐσηρῶν τε καὶ ἀφροῦ δυσπρόσιτον ἐς τὰ θεῖα καθεστάναι. ἐν μὴ ἐν τοῖς περὶ αὐτοῖς, ἐτοιμῶν ὡς τὰ ἄλλα, καὶ τὴν γλῶσσαν ἔνδον, ἐν δὲ τοῖς παύσει διαλύων. ἐν ἢ τοῖς παρέργois, τὰ μὴ ὡς τὰ τέλειον ἀποκλείσει τὴν ἢ γλῶσσαν χαλινὸς ἐπέχεν, ὡς καὶ τὸν λόγον, ἵνα γὰρ ῥυθμίζεσθαι, καὶ τὴν σιωπὴν κρείττα λόγος καθεστάναι. τὰ τῶ ὡς πέρ τιν' ἀσφαλῶ τῶ πύργῳ ὁ ἰουστινιανὸς προσέειπε παυθῆσθαι μηχανὰς ἑπισήσας, ἐν ὧν εἰ τὸν καθεστάναι, τὸν ὅτι εἰς τὴν ἡσυχίαν τὴν πόλιν ἐλεῖν, ἀνδραποδίσαι τε τὰ ὄρθ' αὐτῶν δογμάτων, καὶ αἰχμαλωτὰ λαβεῖν τὰ πρὸς τὰ χεῖρ' ὁ δὲ εἰς τοσούτον ὑπερήρησεν τῶ θεῷ φρονηματι, ἑπὶ τὴν ἀρρηκτὸν ἃ πέπεισεν ἐστὶν ἐκ τῆς πίστεως ὡς καὶ ἰουστινιανῶ ἀναφανδὸν ἀνιπτεῖν δι' οἰκείας μινύσεις, καὶ ἀποδείξει μάλ' αὐτῶς καὶ λογίως δι' αὐτῆς, ὡς φθαρτὸν τὸ σῶμα ἔχει ἐν τοῖς φυσικοῖς καὶ ἀδιαλεπτοῖς πάθεσιν, οἱ τε θεοπέσιιοι διόδοιοι, οἱ τε θεοφῶν ἠδ' ἐσάν τε καὶ παρέδ' οὐσαν πατέρες, ταῦτα ἢ καὶ πρὸς τὸ μοναδικὸν πρώτης τε καὶ δευτέρας συείας πυθόμενον, ἀπεκείνατο, πάντων ὑποσηλίζων τὰς γνώμας, ἔπειτα τὸν ἀγῶνα ἐπαλείφων, ἑπὶ τὴν ἐκκλησίας ὡς ἡμέραι ἀναγνώσκων τὸ ἔσκειν τῆς ἐκλογῆς εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται περὶ ὃ παρελάβετε, καὶ ἀγγελοῦ δὲ εὐρανεῖ ἢ, ἀνάθεμα ἐστω ὡς ἀπιδόντες ἅπαντες τὰ ἑσφαλῆσθαι μὴ χεῖρ' εὐαριθμῶν ἐξήλωσαν. γέγραπται δὲ ἐν αὐτῶ καὶ σωτακτικῶν περὶ τῆς ἀντιοχείας λόγῳ, πυθόμενον τὸν ἰουστινιανὸν ἐδέλεον αὐτὸν ἐξοσεακίσει. οὐ ἐστὶν δικαίως ἀγαθῶ, τῆς τε καλλιπέρας, τὸ τε ῥε τῶ νοημάτων, τῆς τε εὐπορείας τῶν ἱερῶν

ἱερῶν ῥήσεων, καὶ τὸ πρὸςφορον τῆς ἰσο-
είας.

testimonia, & ob historiam suis locis
apte accommodatam.

Κεφ. μα΄.

Περί τῆς βασιτεῦς ἰουστιανῆς.

CAP. XLI.

De obitu Justiniani.

Ἀλλὰ τὸ θεῶν κρείττον τι παρεβλεψα-
μένε παρὶ ἡμῶν, ὁ λόγος οὐκ ἐδημο-
σιώθη· ὁ γὰρ ἰουστιανὸς τὴν ἀναστασίαν καὶ
τῶν ἀμφὶ αὐτὸν ἱερῶν τὴν ἐξορίαν ἰσα-
γορεύων, ἀοργήτως πρῶτος τὸν τῆδε καλέ-
σεν βίον, βασιλεύσας τὰ πάντα ὀκτώ
καὶ τεσσαράκοντα ἔτη, πρὸς μιστὶ ὀκτώ.

VERUM oratio illa haudquaquam
publicata est, eò quòd Deus no-
bis prospiciens, res nostras in melius
commutavit. Etenim Justinianus, dum
adversus Anastasium & sacerdotes qui
cum illo erant, deportationis senten-
tiam dictaret, invisibili plaga ictus ex
hac luce migravit, cum imperasset in
universum annos octo ac triginta, &
mensès octo.

Τέλος τῆς δ' τόμου τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἰσοείας εὐαγρίου.

Finis Libri quarti Ecclesiasticae histo-
riae Euvagrii.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΜΠΤΩ ΤΟΜΩ
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἰσοείας εὐαγρίου (Χολασικῆ).

- α. Περί τῆς ἰουστινιανῆς ἀναρρήσεως καὶ τῆς τρέψεως αὐτῆς.
- β. Περί τῆς ἀναρρήσεως ἰουστινιανῆς ἀνεψιῶν αὐτῆς.
- γ. Περί τῆς ἀλιθελείας ἀδελφῶν καὶ ἀιδελείας.
- δ. Περί τῆς προγράμματος τῆς πίστεως ἡμῶν, ὅπερ ἰουστῖνος τοῖς ἀπανταχῶς
χριστιανοῖς ἐγράψεν.
- ε. Περί τῆς ἐκβολῆς ἀναστασίας ἐπισκόπου θεσπόμεως.
- ς. Ὡς μὲν ἀναστάσιον γρηγόριος ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ παρὶ τῆς τρέψεως αὐτῆς.
- ζ. Ὡς ὁ λεγόμενος δαμιανός, πύρσαι τοῖς χριστιανοῖς παρεσχώρησαν, διόπερ
ὁ πρὸς πύρσαι ἀνεβράγη πόλεμος.
- η. Περί μαρκιανῆς στρατηγῆς καὶ τῆς πολιορκίας νισίβειως.
- θ. Ὡς ὁ χοσρόης ἀδδαρμάνην στρατηγὸν καὶ ῥωμαίων ἐξαποστείλας, πολλὰ
κακὰ τέτοις διατέλλει, πρὸς νισίβειαν αὐτὸς ἀπέληθεν.
- ι. Περί τῆς ἀλώσεως ἀπαμείας καὶ τῆς δάρας.
- ια. Ὡς ὁ βασιλεὺς ἰουστῖνος φρενιτίδι νόσῳ ἐάλω. τίθειτο δὲ τὴν φρονιίδα
τῶν ὄλων ἀνεδέξατο.
- ιβ. Ὡς τρεῖς ἀπὸ διαπρεσβυτέρων πρὸς χοσρόην, τὰ τῶν ῥωμαίων ἐπινώρη-
σεν πρὸς ἀγμάλα.
- ιγ. Περί τῆς εἰς τὴν βασιλείαν ἀναρρήσεως τιβερίου, καὶ τῆς ἡθῆς αὐτῆς.
- ιδ. Ὡς ὁ βασιλεὺς τιβερίος στρατὸν πολὺ ἀγέειρας καὶ χοσρόην, καὶ στρατηγὸν ἰουστι-
νιανὸν ἐξαποστείλας, τῶν ἐν τῷ ῥωμαίων γῆς ἀπῆλασεν.
- ιε. Ὅτι χοσρόης δουδουμήσας διὰ τὴν ἡττῆν ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς ὀρμίσ-
δας τῆς τῶν πρῶτων δαρχῆς ἀνιέλασεν.
- ισ. Τίνας ἐπίσκοποι τὸ τῆνικαῦτα τῶν μεγάλων ἦσαν παρσιτικῶν.
- ις. Περί τῆς γεγονόσης ἐπὶ τιβερίῳ ἐν ἀντιοχείᾳ σεισμῆς.

Ggg